

บทที่ ๑๒

ผลของสงคราม

คิลิแกนทำหน้าที่เป็นพลนำทางในการออกลาดตระเวนเช้าวันนี้หลังจากการปะทะหนักเมื่อคืน เมื่อคืนเขาทำหน้าที่พลปืนกลได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้ข้าศึกไม่สามารถบุกเข้ามาได้ ในตอนต้นของการปะทะข้าศึกเห็นความน่ากลัวของปืนกลที่คิลิแกนยิงและพยายามจะจัดการเขาแต่ไม่เป็นผล เห็นได้จากกระสุนบดยรอบ ๆ ที่ตั้งปืนกลที่เต็มไปด้วยกระดูกและสะเก็ดระเบิด เขาไม่เคยย่อท้อหรือแสดงความหวาดกลัวตลอดการต่อสู้และเช้าวันนี้เขาก็กำลังทำหน้าที่เป็นพลนำทางในการลาดตระเวน

กำลังพลที่เหลือพักผ่อนอยู่ในฐานเพราะเหนื่อยจากการสู้รบเมื่อคืน ส่วนผมนำชุดออกลาดตระเวน ตลอดเส้นทางภูมิประเทศดูสวยงาม เว้นเสียแต่กลิ่นศพโชยไปทั่ว หลังจาก ๒ ชั่วโมงผ่านไปไม่เจอข้าศึก พวกเราจึงกลับเข้าฐาน ถึงแม้จะเหนื่อยล้าขนาดหนัก ผลจากการปะทะเมื่อคืนยังคงมีผลต่ออารมณ์ของผม แต่ผมก็มีความมั่นใจมากขึ้นสำหรับการเป็นผู้นำในการรบ ถึงแม้ว่าในตอนแรก ๆ ข้าศึกจะเป็นต่อ เมื่อคิดดูดี ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สัมผัสที่หกของผมสามารถเชื่อถือได้ นั่นคือผมตัดสินใจให้ชุดลาดตระเวนที่เพิ่งจะเดินออกไปให้กลับฐานทันที หากข้าศึกโจมตีพวกเราในระหว่างที่กำลังบางส่วนอยู่ข้างนอก ไม่ว่าจะเป็น

การโจมตีต่อฐานหรือต่อชุดลาดตระเวนผลของการปะทะอาจไม่เป็น
อย่างนี้

ผมเองก็ตระหนักดีว่าการปะทะเมื่อคืนนี้ผมและลูกน้องโชคที่ได้
ผ่านมาได้ แต่เราจะโชคได้อย่างไรตลอดไปหรือ ผมเองก็ไม่แน่ใจ สักวันหนึ่ง
เราอาจจะเป็นศพในสมรภูมินี้ก็ได้ สายตาผมมองไปที่ศพที่เรียงราย
อยู่ด้านนอก ในใจอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมต้องเรียงด้วย หรือว่าเพื่อความ
สวยงามถึงแม้ว่าสภาพแวดล้อมมันไม่เอื้อเลย ผมเคยอ่านประวัติศาสตร์
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ทหารเยอรมันจะวางเรียงศพของทหารอเมริกันอย่าง
เป็นระเบียบ หรือว่ามันเป็นวิธีปฏิบัติต่อผู้เสียชีวิตที่เป็นสากล บางทีมันก็
เป็นเรื่องแปลกดีเหมือนกัน ความศรัทธาและความบ้าคลั่งของสงครามก็อยู่
ใกล้กันอย่างไม่น่าเชื่อ

ความรู้สึกปลาบปล้ำในชัยชนะของผมลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อ
ได้เห็นศพที่นอนเรียงรายกันอยู่ เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้เขาเหล่านั้นต่าง
พยายามให้ได้ชัยชนะ ทุ่มเททุกอย่างที่พวกเขามี ชะตาชีวิตคนมันช่าง
ไม่แน่นอนจริง ๆ ตอนนี้แทบจะบอกได้เลยว่าผมกลายเป็นส่วนหนึ่งของ
สงครามไปแล้ว

เสียงเฮลิคอปเตอร์ที่ดังเข้ามาเรื่อย ๆ ปลุกผมจากความคิด
ต่าง ๆ ในอีกไม่กี่นาทีจะมีนายทหารมากมายทุกชั้นยศและผู้มีเกียรติมาเยี่ยม
พวกเขามักจะมาทันทีที่การปะทะจบลง ถ้ามองในแง่ดีนั่นคือเป็นความ
ห่วงใยจากผู้บังคับบัญชา แต่พวกเขาก็มักจะมาเมื่อเหตุการณ์สงบแล้ว
อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าพวกเขาก็รับความเสี่ยงอยู่มากเหมือนกันเพราะ
พวกเขายุ่งคองอาจจะถือโอกาสนี้ในการจู่โจมเป้าหมายสำคัญซึ่งอาจจะมี
ผลตอบแทนนโยบายของรัฐบาลเวียดนามได้ก็เป็นได้ ผมถือว่าคำแนะนำจาก

ผู้บังคับบัญชาชั้นสูง เช่น การย้ายที่ตั้งของฐานมีประโยชน์มากเพราะ
ในเวลานี้ข้าศึกมีข้อมูลเกี่ยวกับฐานเรามากแล้ว ผมมองดูนายทหาร
ชั้นนายพลที่มาตรวจเยี่ยม ท่านช่างดูเผ่เสียเหลือเกิน เมื่อผมหันมามอง
ดูตัวเอง โอ้! มันช่างแตกต่างกันอะไรเช่นนี้ เนื้อตัวสกปรกมอมแมมสิ้นดี
ผมนึกย้อนกลับไป แทนที่จะมานั่งกินข้าวกับเพื่อนจากเวสต์พอยต์ ลารี่ โอ
ไบรอัน ผมน่าจะอาบน้ำทำให้เนื้อตัวสะอาดกว่านี้ ผมเดินตามท่านนายพล
เพื่อนำตรวจฐานและอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อคืน ท่านบอกว่ากำลังพลใน
หมวดมีน้อยเกินไปและยิ่งน้อยลงมากตอนนี้ “ผมต้องส่งกำลังเสริมมาให้
ด่วน จริงไหมผู้หมวด” ผมรีบตอบทันที “จริงครับท่าน” ความจริงผมอยาก
จะพูดว่าท่านน่าจะส่งกำลังเสริมมาให้ตั้งแต่รู้ข่าวว่าฐานผมจะโดนโจมตี
แต่ผมก็ไม่ได้พูดออกไป ตอนนี้กำลังในหมวดเรามีมากกว่า ๑ หมู่ปืนเล็ก
ที่จัดแบบเต็ม ๆ นิดเดียวเอง

ในขณะที่ท่านนายพลกำลังเดินไปขึ้นเฮลิคอปเตอร์กลับ ท่าน
หันมากล่าวคำอำลา ผมก็ยืนตรงเคารพท่าน และท่านก็บอกว่า “ผู้หมวด
แมคคาน่า เมื่อคืนทำดีมากที่ไม่ให้เฮลิคอปเตอร์ยิงปืนกลใส่หมู่บ้าน
ไม่อย่างนั้นคงมีคนตายอีกมาก”

ผมตอบ “ขอบคุณครับท่าน”

ผมว่าท่านไม่ได้ยินที่ผมตอบกลับไป แล้วท่านก็ขึ้นเครื่องออกไป
ส่วนผมก็ยังยืนในท่าตรงอยู่ และอยากจะถามออกไปดัง ๆ ว่า “แล้วทำไม
ท่านไม่พูดอะไรสักคำเมื่อคืน” แต่ถ้าถามไปจริง ๆ คงไม่เหมาะถือว่าไม่ให้
เกียรติท่านด้วย อีกอย่างท่านอาจจะคิดว่ามันเป็นหน้าที่โดยตรงที่ผมต้อง
ทำอยู่แล้วเพราะว่าผมเป็นคนอยู่ในเหตุการณ์ ผมทำวันทยาหัตถ์ให้ท่าน
ในขณะที่เฮลิคอปเตอร์ยกตัวออกไป

มีนายทหารนายหนึ่งที่ไม่ได้มาตรวจเยี่ยมด้วยคือผู้บังคับกองร้อย
ของผมเอง การที่เขาไม่ได้มาในเวลาที่เขาควรจะมานั้นมันทำให้ผมมองเขา
ในแง่ลบมาก ๆ ปฏิบัติการของเขาที่มีต่อสถานการณ์ข้างไม่มีความหมาย
ต่อความเป็นความตายของลูกน้องเลยในขณะนั้น ฟังจากเสียงพูดผม
ค่อนข้างจะมั่นใจว่าเขาเพิ่งตื่นนอนหรือไม่ก็เป็นผลจากการดื่มจัดแต่ไม่ว่า
สาเหตุของการไร้ประสิทธิภาพของเขาจะเป็นอะไรมันไม่ได้มีความหมาย
กับผม ในใจผมเขาถูกจำหน่ายออกไปแล้ว ผมหมายถึงได้ตายจากใจของ
ลูกน้องไปแล้วเหตุที่เขาไม่มาดูแลเหตุการณ์จริงน่าจะเป็นเพราะคิดว่าไม่มี
ความจำเป็นอะไรก็เป็นได้

หน่วยข่าวกรองทั้งจากของทหารอเมริกันและรัฐบาลเวียดนามได้
ระบุว่าฝ่ายข้าศึกรู้สึกเสียหน้ามากที่ไม่สามารถยึดฐานเล็ก ๆ ของ
หน่วยทหารอเมริกันได้ มีหน้าข้ายังไม่สามารถนำศพของพวกเดียวกัน
กลับไปด้วยได้ ธรรมเนียมปฏิบัติของเวียดกงมีอยู่ว่าจะต้องนำศพของ
พี่น้องที่ร่วมรบกลับไปทำพิธีทุกครั้ง แต่คราวนี้พวกมันไม่ได้อะไรกลับไปเลย
สิ่งเดียวที่พวกมันอาจจะเรียกได้ว่าเป็นความสำเร็จคือ การปล่อยข่าวลือ
ออกไปว่าพวกอเมริกันฆ่าชาวบ้าน และสิ่งหนึ่งที่พวกมันต้องทำแน่นอนคือ
การพยายามเข้าตีอีกครั้ง

ตามที่ท่านนายพลได้สัญญาไว้ อาวุธยุทโธปกรณ์และกำลังเสริม
เริ่มถูกส่งเข้ามาที่ฐาน ตอนนี้หมวดของผมได้รับการสมทบ ๑ หมวด
ทหารม้า และ ๓ หมู่ทหารราบ รวมทั้งหมดเป็น ๖ หมู่ทหารราบ และ
เป็น ๖ หมู่ทหารราบที่มีการจัดเต็มอัตรา และการที่มีหมวดทหารม้ามาอยู่
ด้วยทำให้ผมอุ่นใจเพราะเรามีอำนาจการยิงเพิ่มขึ้น หมวดทหารราบจาก
รัฐบาลเวียดนามได้ก็ได้รับทดแทนกำลังแต่ผู้บังคับหมวดยังเป็นคนเดิม และ
ผมก็ไม่สามารถสั่งลูกน้องเขาได้โดยตรง โดยสรุปผมว่าหมวดทหารราบ

ของรัฐบาลเวียดนามได้พึ่งพาได้น้อย กำลังพลทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผมในขณะนี้มากกว่า ๙๐ นาย ซึ่งถือว่าเป็นขนาดใหญ่พอ ๆ กับกองร้อยทหารราบในยามสงครามที่มีอัตราการสูญเสียสูง หมู่ทหารราบ ๓ หมู่ที่มาสมทบสร้างปัญหาให้พอสมควร คือแต่ละหมู่มาจากแต่ละกองร้อยและมีลักษณะทางทหารที่ไม่พึงปรารถนา ผมเดาว่าผู้บังคับกองร้อยคงถือโอกาสนี้ในการกำจัดลูกน้องที่ไม่ได้เรื่องออกไป มีทหารนายหนึ่งที่จะเตะตามากกว่าคนอื่น ๆ คือไม่ได้เรื่องเลย เขาเดินเข้ามาภายในเขตของฐานด้วยอาการกิริยาที่ไม่ใช่ทหาร มันดูเหมือนไอ้ขี้ยามากกว่า เพียงไม่กี่นาทีเขาทำให้ทุกคนไม่พอใจ ผมเลยให้เขามารายงานตัวกับผม

“ชื่ออะไรพลทหาร” ผมถามเขา

“เรียกข้าว่าพรินซ์ก็ได้เพื่อน”

“ฉันถามอีกครั้งว่าชื่ออะไร และให้ตอบมีครบผู้หมวดหรือครบผมด้วย ไม่อย่างนั้นฉันจะให้แกชุดหลุมบุคคูลขนาด ๖ ฟุตให้ฉัน”

เขาตอบใหม่ “ผมชื่อพลทหารเอ็ดเวิร์ด ไพรเซอร์” เขาหยุดสักระยะแล้วพูดต่อ “ครบผู้หมวด”

“อยู่ที่นี่มานานหรือยังไพรเซอร์”

“เพิ่งมา...ครบผู้หมวด”

“ฉันหมายถึงมาถึงเวียดนาม และให้พูดคำว่าครบผู้หมวดเร็วขึ้นด้วย”

“๕ ปีครบหมวด” เขาเริ่มตอบแบบเป็นมิตรมากขึ้น

“ทำไมอยู่นานจัง” ในใจผมไม่เชื่อเขาเลย

“เพราะว่าผมฆ่าคนตาย ๕ คนที่อเมริกาและกลับไปไม่ได้ครับ”
เขาตอบพร้อมกับยิ้มเยาะเย้ยที่ริมฝีปาก

“พลทหาร ฉันไม่สนว่านายจะเคยทำอะไรไว้ที่อเมริกา จะเคยฆ่าคนมาก็คน แต่ที่นี้สิ่งที่สำคัญคือ ต้องสามารถฆ่าข้าศึกได้ในสนามรบและก็มีทหารมากมายที่ฐานที่เป็นนักฆ่าที่ดีกว่านาย ให้ทำตามคำสั่งของผู้บังคับหมู่อย่างเคร่งครัด อย่าได้ก่อปัญหากับใครเพราะจะไม่มีใครทนกับเรื่องไร้สาระของนาย” ขณะที่ผมคุยกับไพรเซอร์ มีทหารอีกสองสามคนยืนอยู่ใกล้ ๆ ในระยะที่ได้ยิน

ทหารที่มาทดแทนพวกที่เสียชีวิตหรือบาดเจ็บส่วนมากเป็นพวกน้องใหม่ไร้ประสบการณ์ ผ่านการฝึกทหารประมาณ ๑๖ - ๑๘ สัปดาห์ก่อนมารบ ส่วนผมได้รับการเตรียมการมานานกว่าพวกเขาคือมากกว่า ๕ ปี ภาระความรับผิดชอบหลักจึงเป็นของผมแน่นอน เพราะแม้กระทั่งผู้บังคับหมู่ที่นี้อายุก็ไม่ได้แตกต่างจากพวกทหารใหม่ที่มาทดแทนเลย

รองผู้บังคับหมวด จ่าเฮอนานเดช จะเป็นตัวหลักในการดูแลทหารคล้าย ๆ เป็นแม่บ้าน แต่ผลจากการรบทำให้เกิดรอยร้าวระหว่างเราอย่างเห็นได้ชัด เฮอร์นานเดชรู้สึกที่ผมได้ใช้อำนาจเกินขอบเขตในระหว่างการรบ คือไปทำหน้าที่ของเขาโดยเฉพาะงานแจกจ่ายกระสุนหรืออาวุธ แต่ที่ผมต้องทำอย่างนั้นไปก็เพราะว่าเฮอร์นานเดชเองถูกข้าศึกยิงกบฏไว้ไม่สามารถทำอะไรได้ ผมต้องสั่งการในภาพรวมเพื่อให้พวกเราสู้รบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในสนามรบความมีเอกภาพในการบังคับบัญชาสำคัญมาก และนั่นเป็นหน้าที่ของผมในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดโดยตรง แต่ถึงผมจะมีเหตุผลอย่างไร แต่ความรู้สึกของเขาก็ได้เสียไปแล้ว คงต้องพยายามแก้ไขกันไป

////////////////////////////////////

ในด้านการเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ข้างหน้า ผมไม่รอให้ข้าศึกเลือกโอกาสได้ตามใจชอบ ผมเตรียมการเพื่อให้ข้าศึกสับสน ในเวลากลางวันผมจะส่งหมวดทหารม้ายานเกราะออกไปลาดตระเวน ยกเว้นรถถังเซอร์ิแดน ๒ คัน เสียงของเครื่องยนต์บวกกับขนาดของยานเกราะสามารถทำให้ข้าศึกเสียขวัญได้ ส่วนในเวลากลางคืนผมส่งชุดลาดตระเวนออกไปข้างนอก โดยเก็บหมวดทหารม้ายานเกราะไว้ที่ฐานเผื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน การที่มีทหารเข้ามาเพิ่มทำให้ผมได้นอนน้อยลงไปเยอะมาก เพราะต้องลงไปควบคุมการปฏิบัติของลูกน้อง

ทุกพื้นที่รอบ ๆ หมู่บ้านทรงแลมมีการเคลื่อนไหวมากขึ้น พวกเวียดนามพยายามทำทุกอย่างเพื่อที่จะลดความน่าเชื่อถือของรัฐบาลเวียดนามใต้ ผมสงสัยว่าหมวดของผมน่าจะเป็นหน่วยทหารที่เผชิญกับสถานการณ์รบมากที่สุดแล้วในกองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓

บรรยากาศของสงครามยังคงแผ่ไปทั่วทุกมุมรอบ ๆ หมู่บ้าน ผมและลูกน้องจึงพยายามตื่นตัวอยู่เสมอเพราะรู้ว่าไม่ช้าไม่นานพวกเวียดนามคงทำการบุกอีกรอบ และผมก็ยังไม่มั่นใจว่าจะพึงพาทหารเวียดนามใต้ที่มาอยู่ในหมู่บ้านได้มากนักแค่นั้น ยิ่งไปกว่านั้นหน่วยทหารบางส่วนของรัฐบาลเวียดนามใต้ได้เข้ามาอยู่ในพื้นที่ปฏิบัติการของผมแล้วในเวลานี้ ในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดในสถานการณ์รบแบบนี้ ผมต้องจัดการกับปัญหามากมาย หนึ่งในนั้นคือการทำงานที่ประสานการใช้ทรัพยากรจำนวนมากในพื้นที่ปฏิบัติการอันจำกัด ซึ่งผมมองว่ามันเป็นแหล่งแห่งความหายนะ

คืนวันหนึ่งซึ่งมีแสงสว่างจากแสงจันทร์รำไร ผมได้รับวิทยุจากหมู่ที่ไปทำการออกซุ่ม “แทงโก โรมิโอ ๒๖ จาก แทงโก โรมิโอ ๒๑ เปลี่ยน”

“โรมิโอ ๒๖ เปลี่ยน” ผมตอบด้วยเสียงกระซิบผ่านวิทยุ ชุดลาดตระเวนซึ่งเป็นหมู่เดิมของหมวดผมได้ตรวจพบกลุ่มคนซึ่งกำลังเคลื่อนที่บนสันเขาห่างจากจุดชุมไปหลายร้อยเมตรซึ่งสามารถมองเห็นผ่านกล้องส่องเวลากลางคืนได้ ผมเช็คตำแหน่งของลูกน้องที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่ปรากฏว่าตำแหน่งที่ชุดลาดตระเวนรายงานมาไม่ใช่ตำแหน่งของลูกน้องเรา แต่ผมก็ยังไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ เลยวิทยุไปเช็คกับทั้งกองร้อยและกองพันดูและได้รับการยืนยันว่าไม่มีหน่วยทหารอเมริกันหรือของกองทัพเวียดนามใต้อยู่ในบริเวณที่ผมสงสัย เมื่อเป็นที่แน่ใจแล้วว่าไม่ใช่ฝ่ายเราแน่นอน ผมเลยสั่งการต่อไป “ให้พลซุ่มยิงยิงก่อน จากนั้นก็เปิดฉากยิงทั้งหมด ให้ยิงเพื่อสังหารเลย” ความจริงการยิงก็เพื่อสังหารอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดยิงเพื่อสังหารเลย แต่มันติดปากและก็สะท้อนบางอย่างว่าจริง ๆ แล้วผมเองก็ไม่ได้มั่นใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่าเป้าหมายที่กำลังสังหารเป็นข้าศึกจริง ๆ ไม่นานหลังจากสั่งการไปแล้ว ผมก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัดและหลังจากนั้นก็เสียงของปืนเล็กยาว ลูกกระเบิดขนาด ๔๐ มม. และจรวดต่อสู้รถถังขนาดเบา เป็นเวลาประมาณ ๑๕ วินาที

แล้วเสียงที่ไม่คาดคิดก็ดังมาทางวิทยุ “หยุดยิง ๆ คุณกำลังฆ่าพวกเรา” ผมตกใจมากรีบสั่งการไปทางวิทยุ “๒๑ จาก ๒๖ หยุดยิง” ผมว่าชุดลาดตระเวนคงได้ยินเสียงร้องให้หยุดยิงตั้งแต่แรกและก็ทำการหยุดยิงไปแล้ว และได้ยินเสียงตามวิทยุเข้ามา “แม่งเห้ย! พวกเขตายแล้ว”

“จากแท่งโก โรมิโอ ๒๖ รายงานตัวด้วยเปลี่ยน” ผมตอบวิทยุไปด้วยน้ำเสียงที่ขาดความมั่นใจไปพอสมควร ประมาณ ๓๐ นาทีต่อมาเรื่องราวทั้งหมดจึงกระจ่าง เป้าหมายที่ชุดลาดตระเวนตรวจพบคือหน่วยทหารของรัฐบาลเวียดนามใต้ที่มีที่ปรึกษาชาวอเมริกันอยู่ด้วยได้เดินออก

นอกเส้นทางที่ควรไปเป็นระยะทางถึง ๒,๕๐๐ เมตร โดยที่ไม่ได้มีการรายงานภารกิจให้ใครทราบเลย และชาวอเมริกันคนนั้นที่ไปด้วยก็ไม่เอะใจเลยว่าการโต้ตอบทางวิทยุที่พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับตรวจพบกลุ่มบุคคลเคลื่อนที่ในเวลากลางคืนจะเกี่ยวข้อง กับพวกเขา เมื่อการยิงจบลงปรากฏว่า มีผู้เสียชีวิต ๑ นาย และบาดเจ็บสาหัส ๒ นาย

ผมไม่ได้มีโอกาสเจอทหารอเมริกันคนนั้น ถ้าเจอคงจะอดที่จะโกรธเขาไม่ได้ เพราะสิ่งที่เขาทำ พวกทหารเขาไม่ทำกันโดยเฉพาะการเดินทางในเวลากลางคืนท่ามกลางสมรภูมิรบ ผมสั่งให้ยิงใส่คนเหล่านั้นเพราะความผิดพลาดของที่ปรึกษาชาวอเมริกันคนนั้นแท้ ๆ ได้ข่าวว่าเป็นนายทหารด้วย และเรื่องแบบนี้ไม่สมควรมีใครตาย ในสมรภูมิรบเดิมพันสูงมาก หากตัดสินใจผิดมันหมายถึงความเป็นความตายของคนและผลประโยชน์ชาติด้วย ที่สำคัญมันย้อนกลับไปไม่ได้

ถนนจากหมู่บ้านทองแลมมายังฐานระยะทางประมาณ ๔,๐๐๐ เมตร คดเคี้ยวไปมาและมาบรรจบกับถนนหมายเลข ๑ ซึ่งเป็นเพียงถนนเส้นเดียวในเวียดนามที่ลาดยางมะตอย รัฐบาลเวียดนามใต้ไม่ต้องส่งเสบียงอะไรไปดูแลคนในหมู่บ้านมากเพราะพวกเขาอยู่กันเองได้ แต่หลังจากหมู่บ้านโดนถล่ม รัฐบาลต้องส่งวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างมาช่วย และนั่นหมายถึงงานที่เพิ่มขึ้นเพราะต้องมีการเก็บกู้กับระเบิดในเขตรับผิดชอบในเวลาที่รถขนส่งอุปกรณ์ก่อสร้างมาถึง

มันเป็นภารกิจที่น่าเบื่อและอันตรายมาก ทหารที่เข้าไปเก็บกู้ถ้าเจอลูกระเบิดต้องเข้าไปใกล้มาก ๆ และต้องสัมผัสมันเพื่อทำการเก็บกู้ อีกทั้งเราจะเปลี่ยนเส้นทางก็ไม่ได้ ทำให้ทหารที่ทำการเก็บกู้ระเบิดระหว่างทางมีความเสี่ยงที่จะถูกซุ่มโจมตี เพื่อแก้ปัญหานี้เราต้องมีชุดลาดตระเวน

และชุมโจมตีไว้คอยคุ้มกันด้วย กฎข้อหนึ่งของการเดินลาดตระเวนคือ เราจะไม่เดินซ้ำทางเดิมในห้วงเวลาใกล้กัน แต่ในการกิจคุ้มกันนี้ เราไม่มีทางเลือก ผมต้องคิดค้นวิธีการต่าง ๆ เพื่อใช้ในการกิจคุ้มกันนี้ ความจริงมันก็มีความเสี่ยงที่ทหารของเราจะถูกโจมตีได้ทุกเมื่อแม้ว่าพวกเราจะคิดว่าทำอย่างรอบคอบแล้วก็ตาม เป็นเรื่องตลกที่พวกเราพยายามคุ้มกันรถที่มาส่งวัสดุที่ใช้ในการซ่อมแซมบ้านให้กับหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยเด็กผู้หญิงและคนชรา เพราะสามีของพวกเธอออกไปรบและอาจเป็นทหารเวียดกงที่พร้อมจะมาลอบสังหารเราได้ทุกเมื่อถ้าผลอแม้แต่นิดเดียว

ภารกิจเก็บกู้วัตถุระเบิดนี้ทำเอาลูกน้องผมเสียขวัญไปไม่น้อย พวกเขารู้ว่ามันเสี่ยงมากและก็รู้ด้วยว่าการที่รัฐบาลของเวียดนามได้สั่งให้ส่งวัสดุก่อสร้างมาซ่อมแซมหมู่บ้านนี้ มันเป็นส่วนหนึ่งของเกมการเมือง ซึ่งคนที่มีความเสี่ยงจะไม่มีความมาอยู่ในที่แบบนี้แน่นอน

ผมเองก็ต้องร่วมไปกับลูกน้องในการกิจเก็บกู้ระเบิดแบบเดียวกับการร่วมลาดตระเวนและชุมโจมตี บางครั้งก็ไม่พบอะไร แต่บางครั้งก็พบระเบิดที่มีขนาดใหญ่พอที่จะทำให้รถหุ้มเกราะขนาดเล็กระเบิดเป็นชิ้น ๆ ได้ มีครั้งหนึ่งพวกเราทำการกวาดล้างเก็บกู้ระเบิดไปตามทางจนไปบรรจบกับหน่วยทหารข้างเคียงและในตอนขากลับก็ตรวจเจอทุ่นระเบิดดักถล่มถึง ๑ ลูก และทุ่นระเบิดสังหารบุคคลอีก ๒ ลูก การตัดสินใจไม่ได้เลยที่นี่ ไม่งั้นไม่รอดแน่

หมวดยานเกราะหรือทหารม้าที่มาช่วยพวกเราในการปะทะที่ผ่านมาก็ได้รับการฝึกเพิ่มเติมคือการขนส่งวัสดุอุปกรณ์สำหรับการก่อสร้างไปที่หมู่บ้านทองแลม และดูเหมือนเพื่อนของผม ลาร์จะมีความภูมิใจกับการได้เป็นผู้หมวดทหารม้าในสถานการณ์แบบนี้ แต่ในอีก

ด้านหนึ่งในการฝึกแบบนี้นี้เขาเองก็ไม่ค่อยสบายใจนักเพราะเห็นลูกน้องเขาหลายคนมีสีหน้าเริ่มเบื่อกับงานขุดคูก่อสร้าง แต่ยานเกราะส่วนหนึ่งก็ยังคงช่วยในการฝึกเก็บกู้ระเบิด แต่มันก็ทำความเสียหายให้กับพืชไร่ของชาวบ้านจนผมต้องหยุดใช้มัน

เจ็ดวันหลังจากการปะทะ กำลังของหมวดผมเริ่มลดลง หมู่ทหารราบที่มาสมทบต้องกลับไปหน่วยเดิม ถึงแม้ผมจะไม่แยแสทหารที่วินัยแย่ ๆ อย่างไพรเซอร์ แต่การที่มีกำลังลดลงทำให้ผมใจแป้วไปเหมือนกัน แม้กระทั่งหมวดรถถังของลาร์เพื่อนผมก็ได้รับคำสั่งเตือนให้ไปทำภารกิจอื่นหลังจากเสร็จจากการลากหลังคาถังกะสีไปให้หมู่บ้านทองแลมอีกครั้ง

ผมวางแผนกินข้าวกับเพื่อนอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะจากไปในหัวงไม่กีวันมานี้ผมว่าผมทำอาหารเก่งขึ้น เมนูเด็ดคือการตักเอาซูปถั่วกับลูกชิ้นเนื้อออก ๑ ใน ๕ แล้วผสมด้วยชีสกระป๋อง แครกเกอร์ และซอสพริก ตบท้ายด้วยของหวานคือเค้กกระป๋องราดหน้าด้วยแยมบลูเบอร์รี่

สักพักมีวิทยุเข้ามาขัดจังหวะการเตรียมอาหารของผม “การรวาน คอลเลอร์ ๕๑ จาก การรวาน คอลเลอร์ ๖๒ เปลี่ยน” เป็นเสียงของจ่ากองร้อยซึ่งปกติเขาจะไม่เรียกเข้ามาในข่ายวิทยุนี้ ผมตอบวิทยุกลับไป “การรวาน คอลเลอร์ ๕๑ เปลี่ยน” “จาก ๖๒ มีข่าวร้ายมาบอกครับ เพื่อนของคุณเสียชีวิตแล้วจากยานเกราะทับทุ่นระเบิด กำลังพลในรถเสียชีวิตทั้งหมด” ผมตกใจ ถามต่อไปว่า “ลักษณะบาดแผลเป็นอย่างไร” คำถามนี้ดูเหมือนจะสำคัญกับผมมากราวกับว่ามันจะเป็นภาพสุดท้ายในความทรงจำผม

“จาก ๖๒ ไม่มีรอยบาดแผลบนร่างกายเลยแต่ใบหน้าสีซีขาว
คงโดนแรงอัดมาก”

“จาก ๕๑ รับทราบ เปลี่ยน” ผมตอบวิทยุเป็นทางการมาก

“เสียใจด้วยครับ ผมทราบว่าเขาเป็นเพื่อนคุณ”

“จาก ๕๑ ทราบ เลิกติดต่อ”

ผมวางวิทยุลงและกินอาหารต่อไป น้ำซุปรูที่เดือดกำลังจะล้นไป
ดับไฟที่กำลังลุกไหม้ ผมรีบตักส่วนที่ล้นออก และกินคนเดียวเงียบ ๆ
ลารีเคยบอกว่าเขามีแฟนรออยู่ที่สหรัฐ แฟนเขาคงไม่ต้องรอแล้วเพราะ
ลารีจากไปโดยไม่มีวันหวนกลับ ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาเสียชีวิตในขณะที่
กำลังลากแผ่นหลังคาสังกะสีไปที่หมู่บ้านทองแลม ผมเอาน้ำร้อนที่เตรียม
สำหรับกินกาแฟกับเขาเทดับไฟที่กำลังลุกไหม้